

Endelig er det også et krav, at forretningsføreraftaler skal indgås skriftligt og indeholde klare opsigelsesregler, og med disse regler er det efter min opfattelse sikret, at beboerdemokratiet forholder sig aktivt til det arbejde, som forretningsføreren udfører, og det er desuden sikret, at beboerne kan ansætte en anden forretningsfører, såfremt de måtte ønske det.

Der er med andre ord ikke tale om, at bestemte almene boligorganisationer har monopol på at administrere alment byggeri, således som det er anført i bemærkningerne til lovforslaget.

Med lovforslaget lægger forslagsstillerne op til, at den enkelte boligafdeling skal kunne træffe beslutning om valg af forretningsfører. I forslaget henvises der bl.a. til, at det selv efter en eventuel etablering af beboerklagenævn vil være en langsommelig og tung proces at få omstødt administrative beslutninger, som flertallet af beboerne i en afdeling er imod. Herudover anføres, at det også ville kunne være tilfældet, hvor afdelingsbestyreren har uløselige samarbejds vanskeligheder med forretningsføreren.

Her vil jeg gerne gøre opmærksom på, at et meget stort flertal af Folketingets partier for ganske nylig vedtog en lejelov for almene boliger. Loven indebærer, at der skal etableres beboerklagenævn i alle kommuner med alment byggeri. Beboerklagenævnene er netop tænkt som et organ, der på en hurtig, nem og billig måde skal kunne tage stilling til konflikter mellem udlejer og lejerne, og det gælder også konflikter i sager, som udlejer har overladt til en forretningsfører at udføre.

Hvis afdelingsbestyrelsen har samarbejdsproblemer med en forretningsfører, jamen så må den mest hensigtsmæssige fremgangsmåde efter min opfattelse være, at afdelingsbestyrelsen rejser spørgsmålet over for boligorganisationens bestyrelse, som har det juridiske og økonomiske ansvar for både boligorganisationens og afdelingens drift. Bestyrelsen afgør herefter, om der er grundlag for reaktioner over for forretningsføreren, og jeg finder således ikke, at der er behov for et lovforslag af den karakter, som vi har til behandling her i dag.

Sonja Mikkelsen (S):

Formålet med lovforslaget kan se meget sympatisk ud, nemlig at de enkelte boligafdelinger selv skal bestemme, hvilken boligforening de vil administreres af.

Imidlertid rejser forslaget mange problemer og spørgsmål, der ikke er svar på hverken i lovteksten eller i bemærkningerne.

Hvilket beslutningsgrundlag skal være til stede, for at en beslutning om et administrationsskift kan anses for at være gyldigt? Hvem skal tilvejebringe det beslutningsgrundlag?

Skal afdelingen fortsat være en del af den boligforening, man nu ikke længere vil administreres af, herunder have sæde i beboerdemokratiske forsamlinger, f.eks. hovedbestyrelsen, som jo har ansvaret for at tilrettelægge den administration, som man nu ikke længere vil have til at forvalte sine anliggender?

Skal afdelingen, der skifter, også have indflydelse på administrationen i den boligforening, man flytter til?

Skal afdelingen have udskilt en andel af foreningens arbejdskapital, og hvordan skal det regnes ud, og hvor stor en andel skal det være?

I dag er det foreningens bestyrelser, der bærer det økonomiske og juridiske ansvar for boligforeningernes samlede drift. Konsekvensen af lovforslaget må være, at dette ansvar skal lægges ud i afdelingerne, og det vil jo gælde generelt, uanset om en afdeling overhovedet er interesseret i det endelige interesseret i at komme til at rode med tilrettelæggelse af administrationen selv.

Tror hr. Villy Søvndal selv, at denne konsekvens vil gøre det nemmere at få beboere til at løfte opgaverne i afdelingsbestyrelserne?

Hvordan skal udlejningen administreres? Vi har jo et ventelistesystem. Når man står på venteliste, står man på venteliste til alle ledige lejligheder i boligforeningen. Hvad sker der så, når en afdeling melder sig ud af administrationen? Følger ventelisten så med, eller skal den deles? Hvordan bliver relationerne til ventelisten i den boligforening, man efterfølgende bliver administreret af?

Hvordan skal hver fjerde tælles i forhold til fjerdedelsreglen?

Hvordan skal en foreningsbestyrelse kunne tilrettelægge en rationel drift, når der konstant vil være usikkerhed om, hvor mange boliger der administreres? Og hvilken indflydelse ville den usikkerhed have på foreningernes interesse i at bygge nyt? Mange foreninger forsøger jo at nå en størrelse, som gør, at det kan opnå en professionel og rationel drift. Har hr. Villy Søvndal overvejet det? Det er mit indtryk, at SF ønsker, at der bygges flere almene boliger, ikke færre.